

bandjes strikkend en even haar gezicht begraving in de zijden weelde der blonde krullen, „nou gaan we gauw een boterham maken!”

Stil, aandachtig zag Jopie toe, met de gedempte tevredenheid, de vroegwijze ernst van zwak eenig kindje, dat in de schaduw van twee elkaar niet begripenden zonder zon was opgegroeid.

In de morgenstille kamer, die lichter geelk door het wit van het tafelvlak en vroolijker door de vele schamplichtjes op het blank en bont van borden en schaaltes, werd nu het zingen van de theeketel en het prettig knappen van het mes in de harde broodkorst het eenig geluid.

Over de broodplank vielen de sneedjes holderdebolder over mekaar, en Jopie, na lang kijken, besliste met een puntig vingertje: „Die daar — en het groote gat vol boter stoppen!”

Een lach gleed over Lize's vertrokken gezicht en lichtte in de doffe oogen; een warme blijheid zwol in haar om dit lieve stil-vertrouwde met het kind, dat ondanks alles bléef, en mée in Jopie's grapje stopte zij het gat dicht met een deurtje van boter want — vast! — daar had de bakker z'n vrouw doorgejaagd!

Maar nu kwam er geen eind aan de vragen! Hoe was de bakkersvrouw er dan weer uitgekomen? was ze maar zóó klein? Zoo klein als Gulliver? Doch Lize weerde af; „nu niet zoo veel praten — eérst eten schat” en haastig schoof ze haar eigen stoel bij, omdat zij klaar wou zijn vóór Herbert beneden kwam.

Toen klonk, van het portaal boven, schallend door het trappenhuis, zijn forsche bariton: het begin van een zijner piano-sonates, waarop hij zelf de variaties vond.

Lize's dunne lippen trokken schamper neer.... hij kon zingen.... vergeten alweer....terwijl hij nog geen uur geleden had kunnen spreken van scheiden, uit elkaar gaan.... En tot het kind, dat luisterde naar die luidruchtige stem met een blijen lach op het naarbovengewend gezichtje

bitste zij opeens: „Toè nou Jopie, zit niet zoo te teuten.”

De meid tikte; door de deur die openging klonk het zingen een oogenblik luider op, dempte dan tusschen de muren der studeerkamer boven.... het vrouwtje boog, voor de vorschende oogen der dienstbode, haar behuild gezicht over het bord.

„Morgen mevrouw.”

„Morgen Anna.”

Achter Lize's stoel om strekte de blauw-katoenen arm en lei het stapeltje van de post bij Herbert's plaats.

Lize voelde in haar rug de spiedende oogen, wist met machteloze ergernis, waarom de meid, die hun twistende stemmen op het kamertje boven had kunnen hooren, nu bleef treuzelen in de hoop op een gesprek; en in de armzalige hoogmoed waarmee ze haar leed te verbergen trachtte, vreesde zij niets zóó als het goedmoedig meelij dezer huisgenoot, die eéns, na een drift-uitval van Herbert, gemeenzaamheid had gepoogd met een meewarig: „d'r benne toch maar weinig goeie huwelijke hè mevrouw....?”

„Heb-u melk genoeg?”

„Ja — dank je”.

Met tergende langzaamheid ging ze, het bordje met boterhammen voor zich uit; popekend wachtte het vrouwtje tot zij de deur gesloten had, dan grepen haar haastige vingers tusschen de couranten en het gekruisband tijdschrift, naar een blauw-paars couvert.

Het bloed schoot in haar kleurloos gezicht: „Zou het heusch.... van haar....?” Groote kloeke vrouwenletters noemden zijneigen en niet de firmanaam boven het kantoor-adres; de brief was, zooals een enkele maal gebeurde, door de post bij abuis aan het woonhuis bezorgd.

Zij keerde de enveloppe in haar handen alsof zij zóó naar den inhoud kon tasten, en met even een blik naar het kind, dat verdiept was in een spelletje met de broodbrokjes, rook zij eraan en speurde een zwak parfum.